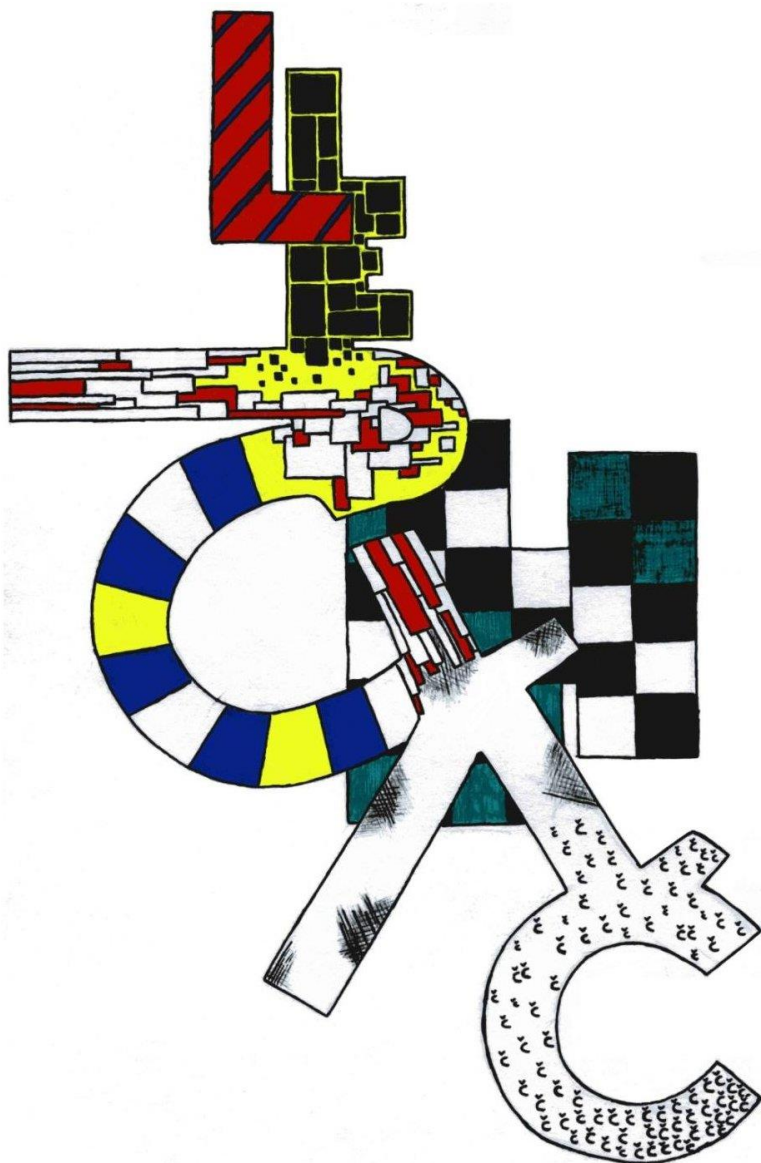

29/2016 – ročník IX.

Výlet k Augustinovi

Každý z vás byl určitě někdy v Brně. Ale byli jste někdy v kostele svatého Augustina? Jste věřící a nevíte, kam chodit do kostela?

Farnost u sv. Augustina je ideální farnost pro rodiny s dětmi i pro jednotlivce. Stojí v brněnské části Brno-střed na náměstí Míru. Kostel obklopuje příroda parku Kraví hora a má zde konečnou tramvaj číslo 4. Nedaleko kostela je cukrárna Bonbon nebo obchůdek Brněnka.

Kostel byl založen roku 1935 a od té doby se zde vystřídalo mnoho generací ministrantů a farářů. Mezi faráře této farnosti patřili třeba otec Miloš Kabrda nebo otec Pavel Šenkyřík. Nynějším farářem je otec Tomáš Koumal.

Kostel sv. Augustina je třílodní chrám. Zvenku má bílou barvu a zelenou střechu. Jeho dominantou je vysoká bílá věž s hodinami, které ukazují čas široko daleko. Na věž se dá i vystoupat a potom je zde výhled na velkou část Brna. Zevnitř je kostel hlavně kamenný se dřevěným stropem a vnitřním zařízením. Nad oltářem se rozkládají velká okna s četnými vitrážemi. Vpravo stojí boční oltář, kde můžete o Velikonocích rozjímat před Božím hrobem. Vlevo se nachází místnost pro neposedné děti a sakristie.

S touto farností mám mnohé pozitivní zážitky. Třeba o Velikonocích je téměř zvykem na Velikonoční pondělí ministrantům připravit „překvapení“ na komže. V minulých letech jsme jim my holky třeba sešily rukávy nebo připevnilly na ně žlutá kuřátka. Letos jsme jim na komže přišily lízátko a samotné komže

jsme odnesly pryč z ministrantské místnosti, aby je přede mší museli hledat. Je to legrace, ale ministranti nám to oplátí pomlázkou.

Farnost svatého Augustina mám ráda. Jestli se vám také líbí, můžete ji navštívit při nedělní mši v sedm, devět nebo v šest hodin večer a vyzkoušet příjemnou atmosféru tohoto kostela.

Antonie Račanská (G2)

Oslavy Dne církevních škol, 16. 9. 2015
Foto © R. Muzikář, Člověk a víra

Návštěva z partnerské školy Gymnázium sv. Františka Assiského v Levoči 2. – 5. 4. 2016

Ve dnech 2. - 5. dubna 2016 navštívila Českou republiku skupina slovenských studentů z našeho partnerského gymnázia sv. Františka Assiského z Levoče. Ze Slovenska přijelo osm děvčat a dva chlapci: Janka, Anežka, Silvia, Lea, Natka, Bety, Zuzka, Natka, Oktavián a Lukáš v doprovodu s učitelkami Natáliou Bajtošovou a Evou Malíškovou.

Po sobotním příjezdu do Brna jsme studenty seznámili se svými rodinami a společně prožili první večer. Já a Janka, která bydlela u mě, jsme se neznaly tak dobře jako ostatní, protože já jsem se výměnného pobytu na Slovensku nezúčastnila, takže tento večer byl pro nás spíše seznamovací. Dozvěděla jsem se spoustu věcí o Jance, její rodině, kamarádech, zálibách, škole a hned jsme se skamarádily!

Nedělní dopoledne jsme opět strávili v rodinách a odpoledne nás čekal společný výlet na Macochu, který se podle mě skvěle vydařil. Výlet si s námi užili také paní profesorka Marie Javorová a její děti, pan profesor Ladislav Zemánek, spirituál naší školy Petr Beneš, paní profesorky ze Slovenska a náš úžasný pan ředitel Štěpán Policer se svou manželkou a dětmi. Na večeri jsme se opět vrátili do rodin a prožili se svými kamarády již druhý večer. Během tohoto dne mě nejvíce pobavila cesta autobusem na Macochu. Velkou část cesty si totiž naše slovenské kamarádky krátily zpíváním známých hitů

českých interpretů, jakými jsou např. Karel Gott, Michal David nebo Helena Vondráčková. Bylo skvělé poslouchat jejich vtipnou češtinu, především když se v písničce objevila hláska „ř“, která Slovákům obzvláště nešla říct.

V pondělí šli studenti s námi do školy a měli jsme společný ranní kruh, na který si naše návštěva připravila prezentaci o svém státě, o Levoči i o jejich škole a taky nám Silvia, Anežka a Janka zazpívaly slovenské písně. Poté s námi hosté ještě prožili dvě hodiny a vydali jsme se na prohlídku města Brna. Navštívili jsme známá brněnská místa, jako např. hrad Špilberk, Mahenovo divadlo nebo kostel u minoritů. Celý program jsme zakončili návštěvou bowlingu, při kterém jsme se všichni hodně nasmáli. Toho dne jsem se od našich kamarádů konečně naučila správně vyslovovat slovenské: „Môžeme íť“. ;-)

V úterý jsme dokončili prohlídku Brna. Podívali jsme se například do podzemí pod Zelným trhem. Ten den se kluci ze Slovenska učili česká slova, jako třeba „ačkoliv“ nebo „třebaže“. Ptali se nás, kdy taková slova ve větách užíváme. My Češi jsme se shodli, že tato slova už vlastně vůbec nepoužíváme, snad jen minimálně, a proto jsme už téměř i zapomněli jejich přesný význam. Po projití všech míst, která byla naplánovaná, jsme měli ve městě rozchod. Já jsem ho trávila především s Aničkou a Zuzkou z naší školy společně s Anežkou, Jankou a Silviiou z Levoče. Prošly jsme spoustu obchodů a holky si koupily i nějaké drobnosti z Česka. Nakonec jsme si šly nechat udělat společné fotky na památku. Poté jsme se vrátili do školy, kde jsme se všichni včetně učitelů společně naobědvali.

Poté již nastala ta nejtěžší chvíle. Rozloučení! Bylo to velmi bolestivé. Přestože jsme se s Jankou znaly sotva čtyři dny, vytvořily jsme si krásný vztah. Pevně doufám, že nám naše školy umožní ještě někdy svoje kamarády vidět. A i když je dost možné, že už je nikdy neuvidím, vzpomínky mi v srdci zůstanou navždy.

Helena Jedličková (G5)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Jazykově-poznávací výměnný pobyt
studentů G3-G7 a PL1-PL2
s Lycée de La Sauque La Brède
ve dnech 6. – 16. 4. 2016
aneb
Naše cesta do Francie a zase zpět**

Začátkem letošního dubna se naše škola vydala pod vedením sestry Cyrily a paní profesorky Vaňkové na výměnný jazykově-poznávací pobyt ve Francii. Během úžasných jedenácti dní jsme navštívili mnoho krásných míst, procvičili si cizí jazyky, ochutnali francouzské speciality a v neposlední řadě navázali nová kamarádství.

Naše dobrodružství začalo návštěvou zámků Versailles a Fontainebleau. Zámek ve Versailles nás ohromil svou velikostí a nádhernou architekturou. Malým zklamáním však bylo, že tento všemi opěvovaný zámek, který v 17. století nechal přestavět francouzský král Ludvík XIV., v sobě skrývá převážně jen obrazy. Proto byl další zámek Fontainebleau opravdu milým překvapením. Krásné zahrady a útulný interiér v nás všech zanechaly mnoho vzpomínek.

Čtvrtý den našeho cestování jsme dorazili do regionu Akvitánie na jihozápadě Francie, kde nás přijala naše partnerská škola Lycée de La Sauque. Privítali nás Madame a Monsieur Thoré, kteří se stali našimi průvodci po celý čas, který jsme trávili v okolí Bordeaux a bydleli v městečku La Brède, v níž se škola nachází. V této chvíli také začalo vykrmování naší skupiny, protože jak asi všichni víte, Francouzi jsou světově známí mimo jiné také díky své gastronomii a žádné jídlo nemá méně než čtyři chody.

Madame a Monsieur Thoré nám umožnili prohlídku zámku Malagar, jenž sloužil jako letní sídlo pro francouzského spisovatele F. Mauriaca. Dále jsme navštívili vinařské městečko Saint Emilion. Myslím, že na každého z nás dýchlo kouzlo malých francouzských uliček a výhledu na rozlehle vinice, nemluvě o tom, že jsme se dostali také na exkurzi do jednoho vinařského závodu nedaleko toho městečka.

Bordeaux se nám ukázalo v plné kráse pátý den našeho pobytu. Tímto přístavním a univerzitním městem nás provedla moc milá a usměvavá průvodkyně. Jistě víte, že Bordeaux je hlavním městem regionu Akvitánie a jeho vznik je předpokládán už někdy v 5. století před Kristem, a tak asi nemusím dodávat, že architektura města je velice bohatá a nádherná. Mě osobně zaujal výhled na historický most a západní pobřeží řeky Garonny, kde stojí historická část města, do které patří např. La Place de la Bourse. Po prohlídce Bordeaux nás čekala slavnostní recepce na radnici v La Brède a celý den jsme zakončili narozeninovou oslavou na počest Aničky, kterou připravili Madame a Monsieur Thoré.

V městě Saintes jsme viděli památku pocházející dokonce z období antiky. Již prohlídka amfiteátru nás nadchla natolik, že jsme se kvůli dotazům málem neposunuli dál. Místní průvodce prý takovou aktivní školní skupinu dosud nezažil! Časový skluz jsme nakonec dohnali a mohli si prohlédnout i románskou baziliku svatého Eutropia, oblouk l'Arc de Germanicus, katedrálu svatého Petra, opatství Abbaye des Dames s budovami, které sloužily jako škola a klášter a mnoho dalších míst.

Dalšího dne jsme vydali do zámku, který byl sídlem francouzského spisovatele, soudce a filosofa jménem Ch. L. Montesquieu. Tímto místem byl zámek v La Brède. Po exkurzi nás čekala cesta k Atlantskému oceánu. La Dune du Pilat je pro svou výšku 106 m největší písečnou dunou v Evropě, ale to nás neodradilo, protože opravdu stálo za to vyškrábat se až nahoru. Na vrcholu se nám totiž otevřel výhled na oceán a celý záliv Arcachon. Na závěr dne stráveného v přímořské oblasti jsme se vydali do muzea ústřic. Po návratu na internát nás jako překvapení čekala ochutnávka této speciality.

Celých pět dní jsme bydleli v budovách internátu školy Lycée de La Sauque, která nám svým milým prostředím vytvořila krásné útočiště. Po večerech jsme hráli na klavír, kytaru a zpívali. Zkrátka jsme si užívali, jak jen to šlo.

Štrasburk je hlavním městem regionu Alsasko, o které se Francie přela s Německem po celá staletí. Abychom se tam mohli podívat, museli jsme během jednoho dne projet téměř celou Francií. Během celodenní prohlídky jsme navštívili malebnou čtvrť Malá Francie, prohlédli si katedrálu Notre-Dame, uměnovědné muzeum i muzeum s archeologickými sbírkami. Štrasburk je díky své architektuře opravdu jedinečný a myslím, že jsme si nemohli na rozloučenou s Francií přát krásnější město.

Já osobně jsem si z tohoto zájezdu odnesla mnohé a upřímně nevím, na co budu vzpomínat raději. Jsem moc ráda, že jsme viděli Francii na tolik způsobů. Jak okolí Paříže, tak jihozápad i regiony hraničící s Německem, protože každý region byl jedinečný. Těším se nejen na

to, až studenti z Lycée de La Sauque přijdou v říjnu 2016 zase k nám do Brna, ale také na další návštěvu krásné Francie.

Kateřina Kubičková (G7)

Foto © S. Thoré

nové věci. Pak by byl svět pro všechny pochopitelnější a snad i lepší a hezčí, nemyslíte?

Anna Oujezdská (G7)

To za nás nebývalo

Citát Karla Čapka: „Mladá generace má pocit, že s ní přichází lepší svět. Stará garda má pocit, že s ní ten lepší svět odchází,“ v sobě skrývá pravdu. A myslím si, že je logické, že to tak v životě funguje. Vždyť každý mladý člověk hledí do budoucnosti s nadějí a určitým naivním nadšením. Starý člověk zase vzpomíná na to, jak bylo krásné, když ho ještě nebolela kolena a mladí ho nepouštěli v tramvaji sednout.

Určitě jste již slyšeli (nebo na vlastní kůži zažili), že se nám starší snaží radit, ale často je to už takříkajíc „demodé“ a my máme nervózní pocit, protože nevíme, jak reagovat. Starší generace má zase pocit, že musí svět opravit co nejvíce k obrazu svému, aby mohla v klidu odejít do ústraní. Pokud vůbec chce odejít.

Možná je přímá úměra mezi nepochopením „mladého“ a „starého“ světa. Všimli jste si, jak rychle se svět vyvíjí? Že třeba v oblasti IT stačí pár měsíců a všechno je jinak? Jak to mají chápat a věřit tomu lidé, kteří nikdy nic takového nezažili? Všechno je příliš nové a oni se v tom ztrácejí, takže jim to připadá jako zhoršení oproti jejich světu, kde všemu rozuměli a se vším uměli pracovat. Ale, ruku na srdce, kdo z nás umí zprovoznit gramofon nebo mluvit rusky?

V tomto nepochopení je asi chyba na obou stranách. Mladí by se měli naučit nepřehlížet starší a staré lidi a měli by jim trochu pomáhat vyznat se v technických novinkách. Starší by se zase měli naučit radit, ale neurážet a mít snahu se učit i

... s prof. Kristinou Vaňkovou

1. Můžete se nám stručně představit?

Narodila jsem se v Brně a dodnes v něm žiji a ráda se do něj vracím pokaždé, když na chvíli odjedu. Odmaturovala jsem na jednom brněnském gymnáziu. V té době jsem začala jezdit na tábory s lidmi s postižením a současně jsem se začala učit francouzsky. Když jsem si vybírala vysokou školu, byly to přesně tyto dvě věci, zdánlivě nemožné skloubit, kterým jsem se chtěla více věnovat, a tak bylo rozhodnuto, kterým směrem se vydám. Na rozdíl od mého bratra, který šel ve šlépějích rodičů (oba studovali uměleckou školu), jsem si zvolila obory pro naši rodinu velmi netradiční. Rodiče žijí v Brně, bratr odjel za prací do Prahy.

2. Jak jste se dostala k práci v naší škole? A co Vás vedlo k tomu stát se učitelkou?

Když jsem dostudovala pedagogickou fakultu, nechtěla jsem jít do školství a hledala práci jinde. Prošla jsem několik zaměstnání, ale stále jsem měla pocit, že práce, kterou teď zrovna dělám, mne nenaplnuje. Chvilí mi trvalo přijít na to, co mě baví a v čem se cítím dobře. Tedy k učení mě dovedla vlastně vylučovací metoda. Postupně jsem zjišťovala, co opravdu nechci dělat a v jakém prostředí nechci pracovat. Mám ráda lidi, jsou zajímaví, ráda s nimi mluvím, objevuji jejich osobnosti, uvažuji, proč jsou takoví, jací jsou. Těší mne, pokud jim mohu přdat něco ze svého příběhu a nasměrovat je v tom jejich. Proč tato škola? Uvolnilo se místo učitelky francouzštiny a já jsem

na nabídku odpověděla. O rok později jsem začala učit speciální pedagogiku. Nakonec jsem ráda, že jsem se vrátila k tomu, co jsem vystudovala.

3. Strávila jste nějaký čas ve Francii, čím Vás tato zkušenost nejvíce obohatila?

Ve Francii jsem žila rok. Pracovala jsem jako dobrovolník v organizaci, která se stará o lidi s mentálním postižením. Jednak jsem si užívala pocitu, že to, co jsem se učila ve škole, opravdu funguje, připadalo mi to tehdy jako kouzlo. ;) Roky studujete knihu kouzel a nemáte příležitost čarovat, najednou můžete říct zaklínadlo a vykouzlit smysluplnou odpověď nebo obyčejný chleba, když zajdete do pekařství a řeknete „un pain, s'il vous plaît“. Toto kouzlení vám umožní poznat postupně život ve Francii, a čím víc zaklínadel znáte, tím víc se vám tento svět otevírá.

4. Jaké největší rozdíly jste zaznamenala mezi životem ve Francii a tady v ČR?

Ve Francii je dražší pivo. ;) Dobře... Nejvíc jsem si všimla rozdílů v mentalitě lidí a ty mě ke konci pobytu přesvědčily o tom, že se chci vrátit domů a do Francie jezdit jen na prázdniny. Francouzi jsou na jednu stranu velmi otevření, usměvaví, když přijdete do obchodu nebo do restaurace, dají vám opravdu pocítit, že jste jejich zákazník, pán. To mně v Čechách chybělo a musím uznat, že mi to chybí dodnes. Všimnete si toho, i když jste ve Francii krátce, opravdu cítíte rozdíl. Když se však zdržíte a začnete tam žít, přestože ovládáte jejich řeč velmi dobře, stále cítíte určitou rezervovanost. I když mi v Čechách řezník odsekne něco pod vousy a ani se na mě nepodívá, uleví se mi a

poznám, že jsem doma. Rozdílů je samozřejmě daleko víc, ale to by bylo na delší povídání.

5. Jaké jsou Vaše koníčky mimo školu?

Trávím dost času s lidmi s postižením, věnuji se jim asi od svých patnácti let, kdy jsem s nimi začala jezdit na tábory a různé víkendové akce. Ráda jezdím na kole, plavu v moři, rybníce i bazénu, chodím cvičit, někdy tančit. Mám ráda divadlo, spíše činohru, ale ani opeře se nebráním. Ráda čtu komiksy a životopisy. Ráda také cestuji nebo jsem jen tak venku a toulám se po horách.

Děkujeme za rozhovor!

Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G4)

Mgr. Kristina Vaňková

- má 35 let
- od malička žije v Brně stejně jako její rodiče
- po maturitě na gymnáziu Elgartova vystudovala PdF MU (obor francouzský jazyk a literatura - speciální pedagogika)
- v letech 2004 - 2005 žila a pracovala jako asistent lidí s postižením v Dijonu ve Francii
- má ráda moře, hory, cestování
- baví ji číst, chodit do divadla a pít kávu v malé kavárničce, kde ji znají
- sportuje (plave, lyžuje, jezdí na kole, cvičí)
- má staršího bratra, který žije v Praze, je svobodná

Foto © archiv K. Vaňkové a S. Cyrily

**Agatha Christie:
*Kočka mezi holuby***

Hercule Poirot se chystal zdolat obvyklé ostrovní předsudky, jež by mohla ředitelka školy chovat vůči postarším cizincům ve špičatých lakýrkách a s obrovskými kníry. Byl však příjemně překvapen. Slečna Bulstrodová ho uvítala s kosmopolitním nadhledem. K jeho velkému uspokojení o něm rovněž všechno věděla.

„Bylo od vás ohleduplné, pane Poirote,“ pravila, „že jste mi bez odkladu zatelefonoval a ulevil našim starostem. Tím spíše, že měly sotva čas se objevit. U oběda tě nikdo nepostrádal, Julie,“ dodala, obracejíc se k dívce. „Tolik děvčat dnes ráno odjelo a u stolu bylo mnoho volných míst, takže by nejspíš mohla zmizet polovina školy, aniž by to vyvolalo nějaký neklid. Jsou to ovšem zcela neobvyklé okolnosti,“ obrátila se znovu na Poirota. „Ujišťuji vás, že běžně nejsme tak nedbalé. Když jste mi zavolal,“ pokračovala, „zašla jsem do Juliina pokoje a našla tam vzkaz, který mi zanechala.“

„Nechtěla jsem, abyste si myslela, že mě unesli, slečno Bulstrodová,“ vysvětlovala Julie.

„Oceňuji to, nicméně jsem toho názoru, Julie, že jsi mi mohla říci, co máš v úmyslu.“

„Myslela jsem si, že bude lepší to nikomu neříkat,“ namítala Julie.

„Dobře, tentokrát je ti oduštěno. A nyní bych, prosím, ráda slyšela, co se přesně stalo.“

„Dovolíte?“ otázal se Hercule Poirot. Přešel přes místnost, otevřel dveře a

vyhlédl ven. S přehnaným gestem pak dveře znovu zavřel. S úsměvem se vrátil na své místo.

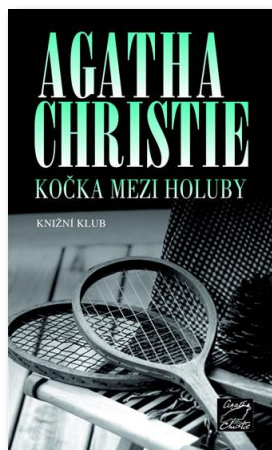
„Jsme sami,“ pravil záhadně. „Můžeme pokročit.“

Slečna Bulstrodová na něj pohlédla, pak se podívala ke dveřím a poté znovu na Poirota. Nadzvihla obočí. Upřeně jí pohled oplatil. Slečna Bulstrodová velice pomalu sklonila hlavu, načež se vrátila ke svému rázným způsobům a pravila: „Tak nám o tom všechno pověz, Julie.“

A Julie se pustila do vyprávění. Výměna tenisových raket, záhadná žena. A konečně objev toho, co raketa obsahovala. Slečna Bulstrodová se obrátila k Poirotovi. Mírně pokývla hlavou.

„Mademoiselle Julia uvedla vše zcela korektně,“ ujal se slova Poirot. „Převzal jsem starost o to, co přinesla. Jest to bezpečně uloženo v bance. Jsem tudíž toho názoru, že zde již nemusíte předpokládat žádné další události nepřijemné úvahy.“

Kateřina Kocí (G3)

Zeptali jsme se našich vyučujících: Jaké máte plány pro nadcházející letní prázdniny?

S. Michaela

Přežít se zdravým rozumem.

Milena Jandová

Ráda bych postavila za domem dřevěnou verandu, ráda bych byla na chalupě, ráda bych jela aspoň na týden k moři, ale jelikož mi onemocněla maminka, ruším všechny plány, chci zůstat flexibilní a být tam, kde zrovna mám být. Nechám se překvapit! ;-)

Štěpán Policer

Na začátku prázdnin se chystám za našimi přáteli do Levoče na pouť k Matce Boží levočské. Věřím, že kromě duchovního programu najdeme čas i na krásy slovenské přírody a na setkání s učiteli naší partnerské školy Gymnázia sv. Františka Assiského.

Druhou půli července strávím v Krakově, kde budeme s SBMkou (Schola brněnské mládeže) hudebně doprovázet české národní centrum při celosvětovém setkání mladých s papežem Františkem. A na závěr prázdnin jsme se v letošním roce Božího milosrdenství rozhodli navštívit s celou rodinou Věčné město a projít některou z římských Svatých bran. Kromě obdivování uměleckých a historických krás tohoto nejmocnějšího města starověku bychom v druhé půli pobytu rádi zavítali k východním břehům Středomoří. Krásné a pohodové prázdniny všem! ;-)

Terezie Zatloukalová

To je milá anketní otázka! Připomíná mi, že si mám už udělat plány na prázdniny, takže to bude brzo! Přesně to naplánováno nemám, ale vím určitě, že prvních 10 dní budeme na „cykloplazení“, což je naše každoprázdninová aktivita. Jezdíme sice na kole, ale s dětmi, tak máme občas dojem, že se plazíme. ;-) Pak budu muset asi trochu pracovat a opravovat na našem domečku, takže pošlu děti na nějaké ty tábory. A na závěr pak pojedeme na tábor rodin do Orlických hor. Určitě bude mezi tím spousta dalších aktivit, hlavně sportovních - beachvolejbal, plavání, běh, aerobic... ale ty ještě musím přesně doplánovat... ;-) Preji všem studentům a kolegům, aby si prázdniny užili, odpočinuli si a načerpali novou energii! ;-)

Marie Javorová

Hlavně být daleko ze školy a prožívat a užívat si vztahy, na které během roku není tolik času - v rodině a s přáteli.

Radka Mrázová

Především si chci odpočinout od pracovního tempa. Věnovat se rodině, četbě a přátelům. Těším se na dovolenou v České republice. Kempování v ZOO zažiji poprvé a moc se na to těším. Krásné prázdniny všem!

Terezie Čertková

V době letních prázdnin mám více času na svou rodinu, známé a také na sebe. ;-) Toho hodlám patřičně využít. Takže budeme odpočívat, s dětmi vyrazíme někde k vodě, na kola a budeme užívat tepla a léta. Já se těším, že navštívím knihovnu a budu číst a číst.. Hurá, prázdniny jsou za dveřmi! ;-)

S. Kristina

Moje představa prázdnin je asi taková: teplota 35°C, příroda všude kolem, houpací síť, vpravo i vlevo stohy knih, pravidelný přísun dobrot (nanuky, mléčná čokoláda, jahody se šlehačkou, tyčinky Margot, mandle...). V pozadí zpěv ptáků a šumění lesa. Nebráním se ale ani dobrodružství. Důležitá poznámka: toto vše se nachází maximálně 10 m od rybníka. ;-)

Eva Melicharová

Mou největší touhou je strávit aspoň jeden týden o samotě bez lidí. ;-)

Ladislav Zemánek

Budete se divit, ale o prázdninách se chystám makat. Budeme doma předělávat celou kuchyň a předsíň, takže mám o zábavu postaráno. Jinak na dovolenou se chystáme na Slovensko do Tater. ;-)

Kateřina Škrášková

Cesty po Evropě za poznáním, cesta do Žďáru na svatbu (nejstarší syn mizí z rodičovského dohledu), cesty do Uhřetova na chatu, odpočinek doma.

Dana Vašáková

Navštívím všechny charismatické konference, které v Evropě existují. Začínám v Brně jako dobrovolník, hned poté jedu na Slovensko, na začátku srpna organizuji pouť do Walsinghamu a na závěr prázdnin (dožiju-li), těsně před přípravným týdnem, se svou sestrou pořádám charismatické setkání v Praze-Hájk. V předešlých letech to bylo tak, že jsem přijela do Brna v noci z neděle na pondělí ve 02:00 hod. a v 8:00 hod. šla do školy na přípravný týden. Pro přechod z prázdnin

do školní reality je to to nejlepší – hodlám v tom pokračovat. ;-)

Klára Pelánková

Mám ráda hory, přírodu, klid a odpočinek (i aktivní) a chci udělat radost celé rodině, tak mne jistě čeká pobyt v Alpách v doprovodu tří mužů, kol a paraglaidingu. Osobně se však raději budu držet na zemi, ale řidič či řidička se vždy, poté, co se nemusí podařit návrat na místo startu, hodí.

Terezie Nerušilová

Mountains!!!

Ludmila Špačková

Plánuji co nejefektivněji využít prázdniny k relaxaci (např. při sportu, s rodinou, na táboře, s knihou...), k sebevzdělávání (četba anglické literatury, studium němčiny, online kurzy), k práci na zahradě i doma, k návštěvě přátel, které během roku zanedbávám a jistě ještě k mnoha dalším aktivitám. Plánování, to by mi šlo. Ale co z toho opravdu skutečným, se teprve ukáže. ;-)

Helena Múčková

Velkolepé! První týden máme s širokou rodinou (11 dospělých, 12 vnoučat) objednaný pronájem kněžského domu ve Slavoňově. Poté vedeme s mužem 2x exercicie pro manžele a rodiny, v Králíkách a ve Sněžném v Orlických horách. Pak jsem týden v Brně. Následující čas chci pobývat ve Skále na chalupě, kde si s mládeží a přáteli také trochu zapracujeme. Potom nás ještě čeká jeden kurz pro mladé manžele. Závěr prázdnin budu asi péct na svatbu své nejmladší dcery... Už se na všechno moc těším!

(red)

Líčení

Vysočina

Vysočina. Nedotknutelná Vysočina. Do vesničky Brzkov vcházím po okresní silnici s posvátným klidem pěšího trampa. Lípy mě doprovodily. Slunce svítí už jen na prst od horizontu. Čas dlouhých stínů je krátkým předskokanem dlouhé noci. Přes den bylo srpnové parno, teď už asfalt chladne a obecní úřad zrcadlí ve svých nástěnkách červánky.

Mám na sobě jen šortky, pruhované triko a pohorky. Anorak si nesu přes rameno, ačkoli mi slabý vánek šeptá, abych se přioblékl. Stoupám cestou, která vede na pole s vodárnou. Slunce mě bodá do zad. Stín vrhaný na cestu je absolutní. Delší být nemůže. V půli cesty se posadím a počkám si, až slunce zapadne úplně.

Odstavený traktor, poštovní schránky z patníků od cesty, složené pívň slunečníky, písek pod igelitem, bzukot transformátoru. Všechno vnímám silně, protože chci. Po půl hodině je tma a asfaltka už příliš studená na to, aby hostila mou meditaci. Pohorky se pomalu rozcházejí a proráží letní tmu dál k poli. Dnes nikdo negriluje. Ani jeden kamion. Ani pes, ani kohout. Šlapu alej líp a mlčenlivě parkujících aut. První žáby v požární nádrži ladí na svoje requiem. Kráčím. Konečně pole. Tuším, že žitné. A fouká, a jak fouká, žito šumí a smrkový les vzadu taky. Nefouká právě málo. Vyšplhal jsem na malou hranatou budovu vodárny. Fouká jako před bouří. Jihlava s horizontem sdílí svůj světelný smog. Hvězdy svítí jasně, ale moc na ně nekoukám. Spíš sleduji,

jestli se jedna ze tří vrtulí větrné elektrárny neopoždí.

Na ty větráky si můžete sáhnout. Jsou za Brzkovem směrem na Věžnici. Mám radost z této situace. Užívám si ji, jelikož se mi naskytne jen párkrát za rok a pouze v létě. I když mně možná kluci v táboře za tím smrkovým lesem postrádají, stojím dál. Mobil nemám a pohorky se vpily do střechy vodárny. Oči si zvykly na tmu, ale stejně vidím kontinuální mžitky. Miluji Vysočinu. Miluji škaredé slídové fasády vesnických domů, vzácné ostrůvky listnáčů ve smrkové majoritě.

Brzkov za celou dobu mé přítomnosti zde nevydal ani hlásku. Nevím, jak dlouho jsem tu pobyl, a ani to vědět nechci. Přijelo auto z tábora. Tak já musím.

Vojtěch Čizmář (PL4)

Vypravování

Již nikdy více

Zapřísahala jsem se, že bych nikdy, nikdy, ale opravdu nikdy neskočila padákem. Můj manžel to dobře ví, ale i přesto mi chtěl udělat radost v podobě zážitkového kupónu, který mi dal k narozeninám. Odmítala jsem tak dlouho, až zvolil alternativu a místo seskoku padákem jsem měla jet na vyhlídkový let helikoptérou, samozřejmě i se svým manželem. Vzhledem k tomu, že kupón byl určen pro dvě osoby, on by si tuto příležitost nikdy nenechal ujít. Vlastně ho podezřívám z toho, že mi tento neobvyklý narozeninový dárek dal jen pro své vlastní potěšení z výšek.

Když nastal den D, byla jsem přímo obklopená nervozitou. „Miláčku, máš

vše? Nezapomněl jsi na něco? Miláčku!“
Můj manžel neodpovídal a to mě rozčílilo ještě víc. Po dlouhé době řekl: „Pojď už.“ Jeho flegmatická povaha mne opravdu neuklidnila.

Cesta na místo určení utekla tak rychle, že než jsem se nadála, stáli jsme před obrovskou helikoptérou. „To snad nemyslíš vážně,“ hlesla jsem. Manžel se jen usmál a dál hypnotizoval ten velký stroj. „Můžeme vyrazit,“ ozval se doposud mlčící pilot. Zhluboka jsem se nadechla. „Když jsem zvládla porodit dvě děti, tak zvládnou i tohle,“ řekla jsem si. Manžel seděl naproti mne a prohlížel si interiér kabiny. Já jsem jen tiše zírala.

S hlukem přišlo vzlétnutí. Najednou mne strach opustil a já si mohla užít krásný pohled na celou Šumavu. Netrvalo však dlouho a uslyšeli jsme velkou ránu. „Pavle, co to bylo?“ zakřičela jsem na svého manžela. Ten mlčel, ostatně tak jako vždy. „Pavle!“ křičela jsem. Manžel stále mlčel. V tu chvíli se ozval pilot: „Zachovejte prosím klid, utrhl se kus přistávací vidlice. Nebojte se, nehrozí žádné nebezpečí. Ale nepřistaneme, proto budeme muset vyskočit záložními padáky.“ „Co to má znamenat? Pavle, to je vtip, že mám pravdu?“ ječela jsem hystericky. Bohužel to vtip nebyl. Museli jsme si nasadit padáky. „Nikdy neskočím! Na to zapomeňte!“ křičela jsem celá bez sebe. Pilot si mě uvázal za sebe a bez varování vyskočil.

Byla jsem na manžela naštvaná ještě několik měsíců. A jako omluvu od zážitkové společnosti jsme dostali poukaz na seskok padákem. Manžel si to užil.

Sabina Kašparová (PL4)

Jak ježek k bodlinám přišel

V jednom lese daleko od lidí žil malý ježek. Měl hnědou jemnou kůži, byl strašpytel, a proto mu říkali Stráša.

Tento malý Stráša si jednoho dne usmyslel, že se přestane bát a zlepší si svoji pověst. Rozhodl se takto: „Když ostatním zvířatům ukážu, že jsem borec, a uvidí, jak se vydám mezi lidi, přestanou se mi posmívat.“ Když si myslel, že je dobře sbalený (měl s sebou jen buchty od mámy), vydal se na cestu.

„Tak ahoj!“ volá šťastný Stráša, který si myslí, že mu to kamarádi budou vymlouvat. Ale ne. Nechali ho napospas jeho cestě. Jen uslyšel sovu, jak si bručí pod vousy: „Lidi jsou nebezpeční. Nemají rádi zvířata. Je lepší se od nich držet dál.“ Toho se ježek zalekl: „Co když je to pravda?“ „Ne, to je lež,“ říká mu jeho vnitřní hlas. A tak spokojen sám se sebou vyrazí.

Šel a šel, až došel k prvnímu stavení. Postavil se přede dveře a zadupal. Uslyšel jen šťastné mlaskání. Zadupal znovu. Zase nic. To už se ježek rozzlobil a vrazil hlavou do dveří. Jaké bylo jeho překvapení, když uvnitř uviděl tři velká vypasená prasata, která pořád jedla dál. V Strášovi by se krve nedořezal, jak moc se lekl. Naježil se tak, že mu na zádech vyrazily malé blesky v podobě bodlin. Běžel tak rychle, jak jen mohl, a pádlil k lesu.

Zastavil se až u svého domu. Opodál stála sova a kroutila hlavou: „Tohle že je náš ježek?“ Až tady si ježek uvědomil, že se nikdy nemůže přestat bát a že mu už bodliny zůstanou napořád. Až ho někdy uslyšíte dupat, znamená to, že se zase bojí prasat...

Barbora Daňková (G2)

Henryk Sienkiewicz: *Quo vadis*

Přel. Erich Sojka

Vyd. Vyšehrad, Praha 1969, 493 s.

Román vypráví příběh dvou milenců, zasazený do historických souvislostí starověkého Říma za doby Neronovy. Mladý voják Vinicius se zamiluje do krásné Lygie. Na jedné hostině se ale Vinicius opije, začne se k Lygii chovat nevhodně a ona z císařského paláce uteče. Protože je křesťanka, ukrývá se u křesťanů. Vinicius ji najde, ale ona si ho nechce vzít, poněvadž ho pokládá za špatného, jelikož není křesťan. Znovu před ním utíká. Nakonec ji Vinicius opět najde a postupně se stává také křesťanem. Jsou zasnoubeni, ale jejich štěstí nemůže trvat dlouho. Pološílený Nero zapálí Řím a vina je uvalena právě na křesťany. Jsou hromadně pronásledováni, zajímáni a vražděni. Mezi zajatými je i Lygie. Viniciovi se nepodaří ji zachránit, a tak se jen modlí, aby zemřela již ve vězení na nějakou nemoc. Je však zázrakem zachráněna. S Viniciem se poté přestěhují na Sicílii a vezmou se. Na závěr vypuká vzpoura a Nero je zabit.

Vinicius je opravdu podivný charakter. V celém jeho chování se zračí jeho velká prchlivost. Ať v hněvu, nebo v lásce, nikdy nezná správnou míru, což ho přivádí do velkých potíží. Trochu mě překvapilo, že s touto povahou přijal křesťanskou víru, která pak změnila celé jeho chování na chování podle křesťanských zásad. S Viniciem bych se asi nechtěl setkat, není mi příliš sympatický.

Dlouho jsem nečetl takovouto knihu. Její kouzlo není v promyšleném příběhu, ale v dokonalém vylíčení té doby.

Ano, všichni to o knize píší a já to musím napsat také. Sienkiewiczovi se podařilo úžasně vylíčit hostiny, strašné pronásledování křesťanů, šíleného Neronu... Malou výtku by si kniha zasloužila jen za přílišnou rozvlácnost. Také má určitou duchovní hodnotu, protože křesťanská víra zde silně figuruje. Kniha na mě silně zapůsobila a doporučil bych ji každému, kdo si chce přečíst trošku jinou knihu.

Petr Hanák (G3)

Pštros nestrká při ohrožení hlavu do písku. Je to pouze mýtus.

Většina pavouků umí chodit po vodě a dýchat pod vodou.

Pavouci své pavučiny recyklují tak, že je snědí. Jedno vlákno pavučiny je pětikrát pevnější než ocel o stejné hmotnosti.

Na světě žije zhruba 1 biliarda mravenců a všichni dohromady váží jako celé lidstvo.

Spotřeba vody

Pro výrobu 1 kg čokolády je potřeba 17 000 litrů vody, takovým množstvím by se dal naplnit celý bazén.

K výrobě 1 kg vepřového masa se spotřebuje asi 6 000 litrů vody.

K výrobě 1 kg hovězího masa je potřeba až 15 000 litrů vody, což by vystačilo na 250 koupelí.

Na výrobu jednoho vejce se spotřebuje 196 litrů vody.

Pro vypěstování 1 kg rajčat je potřeba asi 200 litrů vody, pro vypěstování 1 kg brambor 270 litrů, pro vypěstování 1 kg kukuřice je potřeba 1 200 litrů vody a pro vypěstování 1 kg pšenice až 1 800 litrů.

Zdroje:

<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>
www.zlatypstros.unas.cz

Kryštof Kotek, Jiří Možný (G4)

Jdou manželé do čínské restaurace. Manželka se ptá číšníka:

„Co nám můžete nabídnout k jídlu?“

Číšník odpoví: „Máme psí steaky, kočičí nohy...“

Manželka vykřikne: „Ježkovy oči!“

Na to číšník přikývne: „Dobrý výběr.“

Maminka: „Pepíčku, jaký je tvůj oblíbený předmět na škole?“

Pepíček: „Kvantová fyzika.“

Maminka: „Ale tu přece na škole nemáte!“

Pepíček: „Právě proto!“

„Pane doktore, tak už konečně dobře spím...“

„Ano? A který z léků vám pomohl?“

„Koupil jsem si televizi.“

„Já si vůbec nedokážu představit, jak naši předkové mohli žít bez televize, počítačů a mobilů!“

„Však nemohli, proto taky vymřeli...“

Už dva dny cestuje skupina lidí po poušti.

Průvodce za nimi přijde a říká: „Mám pro vás dobrou a špatnou zprávu.“

„Tak nejdřív tu špatnou,“ odpoví unavení turisté.

„Všechno, co můžeme jíst, je písek.“

„Aha, a ta dobrá?“

„Máme obrovské zásoby jídla.“

Táta říká dceři: „Jestli zítra dostaneš z té písemky horší známku než jedničku, zapomeň, že jsem tvůj otec.“

Druhý den se otec ptá: „Tak co jsi dostala z té písemky?“

Dcera po chvilce odpoví: „A ty jsi kdo?“

Právník povídá obžalovanému: „Mám pro vás dobrou a špatnou zprávu.“

„Dobře, tak mi první řekněte tu špatnou.“

„Vaše krev byla nalezena na místě činu a testy DNA potvrzují, že jste viníkem.“

„A co je ta dobrá zpráva?“

„Máte nízkou hladinu cholesterolu.“

Přijde pán k chlapečkovi a ptá se ho:

„Nevíš, kde tady bydlí pan Novák?“

„Vím, pojdte, já vám to ukážu.“

Když vyjdou společně až do dvacátého patra, chlapeček ukáže na dveře a povídá:

„No, tak tady bydlí ten pan Novák, ale jestli s ním chcete mluvit, tak sedí na lavičce před domem.“

Barbora Dohnalová (G4)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Kocí, Petr Hanák, Štěpánka To-
dorová, Jana Vaverková, Tomáš Brauner,
Michael Navrátil, Filip Cvrkal, Ondřej
Petržela, Dana Biskupová, Barbora Do-
hnalová, Jiří Možný, Kryštof Kotek, Eva
Kellnerová, Mgr. Monika Vondráková,
Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmsps.cz](mailto:caso-
pis@cmsps.cz). Redakce si vyhrazuje prá-
vo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2016. Jeho
elektronickou podobu naleznete na
<http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.
Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2016.